

ТРАЯН ПЪРВАНОВ
НОЙ
НОЖ

chitanka.info

Как не ви омръзна, хора хлевоусти,
да раздирате по митинги гърла
и с набъбнали
в пророчеството устни
да ни тласкате из ледена мъгла?
Вчерашни оръженоци на велможи —
сукали заразата на лоша страст —
кой ли дух
животецът ви разтревожи,
та се втурнахте,
послушници
за власт?
И в потопа на пришествието мътно
дето всеки между вас е станал Ной
в облачна просъница се губи смътно
мойто изворче сред общия порой.
Беше синьо и не мога да го видя
и сред свлачищата може да умре
като вечната магия Атлантида
рухнала в глъбта на тежкото море.
И за кой ли път отново пак ме мъчи
трясъкът на мегафонните гърла
и тънее слънцето, че ноци вълчи
пак се лутат из човешките поля.
Окъсняват вече дългите ми крачки
и душата зъзне в ледения плен
като малката кибритопродавачка
в коледната приказка на Андерсен.

ПЛОЩАД „АЛЕКСАНДЪР НЕВСКИ“

Спретнати и стегнати, ту весели, ту строги —
бяс ли ви зачена в социалния ни мрак
и ви тласна над тълпите, лидери убоги —
кипнали от политическата пяна пак?
И се гъне Храмът с тежки царствени колони.

*И притворно овенчани с трънени венци
хвърляте се в тътена на алчни микрофони
като впрегнати в наркозата си рокпевци.*

*Вие ли, нищожества, издигнати пред Храма
с две-три стъпки по-високо, с яростни гърла
сеете от зърното
на своята измама
с трескави ръце
от каменните стъпала?*

*Впрегнати в амбиции на утрешни пророци
за народа месите от своя клисав хляб
и ни дъвчете отдавна втръснали уроци
с гръмотевици за глух
и с мълнии за сляп...*

*В яловата врява на словесни патрондаши —
вие, храненици, в блатото на сит обоз —
днес до дъно
с пълните си
властнически чаши
вдигате за Свободата щедрия си тост.*

*В синьо и червено, стъпили на обща низост,
трогвате ни с индулгенциите за прогрес
и тълпата смаяна от изненадващата близост
ръкопляска ви пред „Александър Невски“ днес.*

*Тъй се блъскат в стадото повлечени овцете
и се вдига прах над пасбището с облак гъст
и от Храма стиснал в зъби гъбата с оцета
оня Божии Син ще скърши дървения кръст.*

*Тръгвате си и след дългите автомобили
скъсани плакати тръскат рошава брада.
Боже мой! Благодаря ти, че ми вдъхна сили*

сам да бъда собственик на своята Свобода.

ОРИС

Боже, бяхме богомоли, богомили
и какво ли чудо стана, та сега
впрегнахме си, Боже, българските жили
с обичайните услуги на слуга?

Дух ли ни обърка, че с душици голи
като призраци насам-натам вървим
и в разрастващите се неволи
търсим път из историческия дим?

Без дори да имаме насън представа
сякаш ни залута някой злостен бяс
в бяла мълния на пламъчна забрава,
в люта гръмотевица от вълчи мраз.

Цар ли ни поведе като благ Спасител
към оазиса в пустинята Синай
и ни обещава да се гушим сити
в неговия приказен наследствен рай?

Свива властното юмруче, поучава
и гърми в ушите ми стоуста глъч
и на шествия сред глухата гълчава
сее от небето жълтата си злъч.

Къса от живота ни с небрежни пръсти
и мирише цялото небе на леш
и си няма Божии гроб да се прекръстим
покрай веждите потънали във скреж.

И наслушани на вождове, войводи
легнали под паметници и в бразди —
гледаме, че в синята мъгла на свода
оня Цар самонадеяно седи.

*И замаяни в безплодната си треска
дар му носим българския си чеиз.
И забравили за Ботев и за Левски
вече търсим костите на цар Борис.*

ПЛОЩАД „СВЕТА НЕДЕЛЯ“

*Бяла Коледа е, Боже, и от кестените капят
жълтите стотинки в шепите на тротоара сляп
и зиморничаво — сгърчено в поледицата хлапе
стиска в дланите си нафора от просешкия хляб.*

*Кой хорото ни полюшна покрай общите трапези
и засяда суха буца в смръзнатите ни гърла,
че достойнството ни като снежна приказка залезе
смазано от недоимъка на орисията ни зла.*

*Грях ли ни събира с маски на застинали гримаси
да се блъскаме помръкнали под облачния свод
и „Света Неделя“ с прошка благославя сиромаси
подир сития от блясъка на петолъчките живот.*

*Хайде, обедът ще свърши, но ще има ли вечеря?
Трупайте се! Благодетел хляба месил е ноцес
и безплатните плебейски обеда не са от вчера —
грешни имат ли имота, праведници нямат чест.*

*Оня кърши мазните си лакти с чорбаджийска
благодост*

*и ни хваща пак за гърлото от колективен глад
и не ми е, Боже, мило и не ми е, Боже, драго —
вчера хранеше ни с речи, днес ни сбира за обяд.*

*И в гъмжилото о, Боже, нашенския зъл пройдоха
весело ни хвърля залъка на втръснали лъжи.
В ганьовската харта на демократичната епоха
катинара за тъмница с ключ за свобода държи.*

*И се втурнахме подир търкулната насън погача.
И край коледните преспи домораслия пророк
гледа ни презрително изпод премрежени клепачи
и след казачока пуска див американски рок.*

*В лявата ръка е хляба, с дясната размахва ножа.
Хайде, влизайте в кошарата на душния си дух,
че е свикнал с топлите вълма на агнешките кожи
да си прави за доброто самочувствие кожух.*

*Тъй навярно времето на трици ще ни смели
с двата тежки камъка в червено-синия си глад.
И стоим с покорна врява на площад „Света Неделя“
девет милиона просеци... И принцът пак е Брат.*

съд

*С припева на кукувици еднозвучно
вие сеете безплодният си дух
и от вашите проповеди ми е скучно
и за речите ви нямам даже слух.*

*Хвърляте по шумни сборища идейки
покрай пърхота на своите коси
сякаш сте общодържавните линейки,
със които цял народ ще се спаси.*

*В пашалъка на словесни броеници
как вървите с благи маски на светци
и над нашите замръзнали душици
расне раят на великденски дворци.*

*Както да говорите и да мълчите —
слязат ли петлите с третия си хор
пак по сребърните блясъци в очите
ще ви свари утрешния ви позор.*

*Воят митингите боклучива плява
и в небето грее Господния смях,
че материално времето втвърдява
даже праведник в мига на своя грях.*

ЕПИЛОГ

*Ей го идва овчарят и цялата вечер
свири с медно кавалче над общия вой.
Кой ли в синьо-червено така ни облече —
да се хвърляме в общия сух водопой,
да си нямаме нищо — презрени и боси
от възторзи да блеем на този площад
и с кривака месия с глава къдрокоса
да ни води по кръгове в нашия ад.
И да крета бавно и тъпо след него,
и да поискаме болната постна трева,
и примрели от знойната сгърчена жега
в кротък унес да дъвкаме пусти слова.
И над нашите мършави сенки тояга
да се гъне от тежките удари днес
и на нощите в снежната мартенска влага
да ни пази от вълчите призраци пес;
да се гушим из душните сънни кошари
и да ближем от сивата каменна сол
и в просъници в гъстите млечни кошмари
оня черен месия — огрян с ореол
бавно пухкави длани доволно да търка
и да точи на камъка в лунен покой
най-добрия спасител на стадната мъка.
Ной-Нож, Нож-Ной ли се казваше Ной?*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.